

(Данас 15. 11. 2010)

Победник се вратио на место победе. Пардон, инспиратор на место инспирације.

Дакле, Вилијам - али не Бил - који је, сам себи, за живота, још раније открио споменик на главној приштинској штрафти.

Дакле, Вокер - али не Џони „Шетач“ - званично се, као промотер предизборне кампање Куртијевог Покрета „Самоопредељење“, прошетао најмлађом престоницом у Европи

А Емил Влајки, Хрват, Јеврејин и хуманиста (и професор ми, за време мог кратког боравка у Сарајеву, осамдесетих), јуче инаугурисан за потпредседника Републике Српске.

Професор је овде намерна дигресија само стога што је, у својој књизи „Информативно дјеловање“, цитирајући Лењиново „идеје постају сила када продру у људе“, дошао до најкраћег, а најдиректнијег одређења појма пропаганда: у две речи, „присилна сугестибилност“.

Ако се баш и не сећате ко је Вилијам Вокер, носилац високог косовског одликовања и почасни грађанин Албаније, нисте криви. Све што вам се ружно издешавало у животу, обично покушавате да заборавите. Јер, људи, већином, осим што рођењем добију и, више или мање, урођене сугестибилности, како расту, тако, све више и више, развијају склоност приклањања већини, све настојећи да постану чланови одређене групе.

Како Косово, међу Србљем, све више постаје непожељна реч („изразна“, говорила су

деца, у време мог детињства), тај опортунизам, то подилажење „мејнстриму“, налази и своје оправдање у сфери чисте егзистенције.

Добро, за Рачак сте сигурно чули.

Као непосредан повод за напад НАТО пакта на Србију, искоришћена је акција српске полиције 15. јануара 1999. године у том косовском селу, у коме је било упориште батаљона ОВК „Садик Шаља“ - писаће нека неутрална историја, очишћена од српских или албанских емоција.

Сутрадан, у пратњи новинара, у село стижу припадници међународне верификационе мисије на челу са Вилијамом Вокером и затичу лешеве (по албанској верзији: цивила; по српској: наоружаних људи) у једном јарку.

Корпулентни брка, пензионисани амерички официр Вилијам Вокер (сад сте се и њега сетили), у функцији међународне мере правде и врховног „арбитра елегантиае“, то, из прве, проглашава масакром, о чему истог момента обавештава генерала Веслија Кларка и Ричарда Холбрука и - тада је почело да пада по нашим главама... Бил Клинтон и Јошка Фишер су касније тврдили да је Рачак за њих био прекретница, да је управо тада „дара превршила меру“! Јер, званично образложење за тромесечно бомбардовање Србије било је искључиво „спречавање хуманитарне катастрофе“, иако би неки суров математичар лако доказао да је број жртава, на обе стране, на српској и албанској, пре почетка НАТО акције, био на десетине пута мањи него од тренутка када је интервенција започела.

Шеф финског тима патолога Хелена Ранта која је, на терену, испитивала „случај Рачак“, деценију после, признала је да је извештај из марта 1999. писала под притиском јунака наше приче Вилијема Вокера који је захтевао „јаче речи“.

Но, накнадна памет није помогла ни официјелној Србији, ни Србима и Албанцима којих више нема. Ни то што је догађај у Рачку који се нашао у првотној хашкој оптужници против покојног Слободана Милошевића, касније из ње повучен!

По принципу, кога је брига за истину, није важно како се зове - битно је да „врши посао“. Можда зато из биографије Џорџа Буша Јуниора памтим баш онај детаљ у коме описује како је несрећан што интервенционисти нису нашли оружје за масовно уништење у Ираку (беше ли баш то непосредан повод за агресију на Ирак?), а срећан је ваљда, ако сам добро запамтио, што Садама више нема...

Јустицијин опуномоћеник за Косово умешао се опет у наше животе у тренутку када косовски Срби преламају треба ли да изађу на изборе за приштинске институције и у моменту још једне, боже ме сачувај, „препоруче“ наше Владе: Као, не треба, али не баш тако одлучно „не“, да не би могли и да изађу!?

Шеф некадашње верификационе мисије ОЕБС-а на Косову, правични и непристрасни Вилијем Вокер, рече, наиме, пре неки дан, да подржава идеју о уједињењу Косова и Албаније, пошто, како визионарски аргументова ствар, „постоје велики разлози да житељи Косова и Албаније размишљају о заједничкој будућности, да разговарају о њиховој заједничкој будућности и ако дођу до позитивног закључка, онда нека то буде“. И, да - нашим државоносиоцима даде и бесплатан савет приде: „Пре него што дијалог Приштине и Београда почне, власти у Србији треба да се извине за оно што је Београд урадио пре и током 1999. године на Косову.“